

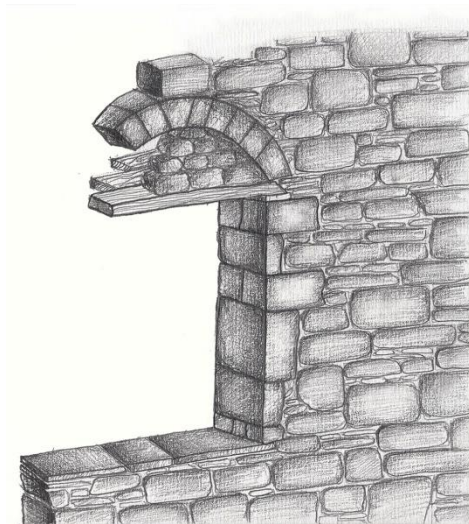
Παράθυρα ανοιχτά

Ε₁' τάξη
8^ο Δημ. Σχολ. Βύρωνα
2016-17

Περιεχόμενα

1.	Περιεχόμενα	Σελ. 1
2.	Τα παιδιά του Ε1΄	Σελ. 2
3.	Προλογικό σημείωμα	Σελ. 3
4.	1. Φαντασία	Σελ. 5
5.	2. Ομορφιά	Σελ. 7
6.	3. Μισό Πιθάρι (β)	Σελ. 9
7.	4. Να σκέφτεσαι τους άλλους	Σελ. 11
	5. Σήμερα βρέχει	Σελ. 13

Οι μαθητές της Ε΄ τάξης

- 1 Αγκόλλι Ντέιβιντ
- 2 Αλικανιώτη Αδαμαντία
- 3 Βασιλαντωνάκης Λυκούργος
- 4 Γαρδέρη Μαργαρίτα
- 5 Γαρδέρης Χρύσανθος
- 6 Ζαφειροπούλου Μαρία-Άννα
- 7 Καλαμπάκος Ευάγγελος
- 8 Καππάτος Παναγιώτης
- 9 Καπονικολού Μάνια-Γεσθημανή
- 10 Κατωπόδη Λυδία
- 11 Κουφάκη Ειρήνη
- 12 Λάζαρη Χρυσοβαλάντου-Ειρήνη
- 13 Μαρκοπούλου Παρασκευή
- 14 Μαχαίρα Γεωργία-Αικατερίνη
- 15 Μπαλίκος Παρασκευάς
- 16 Μπάτσα Μαρία
- 17 Ξάμπλας Ιωάννης
- 18 Σέρτσας Γεώργιος
- 19 Σούλη Μαρία
- 20 Στραβομύτης Λάμπρος
- 21 Τσεπενέκας Παναγιώτης
- 22 Χούτα Ζωή

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Σε ένα σχολείο όπως το σημερινό το οποίο καλείται να δημιουργήσει έργο μέσα στις αντιξοότητες της εποχής (καθώς γίνεται δέκτης της κοινωνικής και οικονομικής κρίσης που μαστιάζει την κοινωνία), το έργο αυτό γίνεται πολλαπλά δύσκολο.

Οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί που είμαστε μέλη αυτής της κοινωνίας, παλεύουμε καθημερινά να ισορροπήσουμε ανάμεσα σ' αυτές τις αντιξοότητες, αναζητώντας πολλές φορές, τη δύναμη να υπερβούμε και τον ίδιο μας τον εαυτό, για να σταθούμε στο ύψος της ευθύνης που οφείλουμε να αισθανόμαστε, απέναντι στα αθώα μάτια των μικρών παιδιών.

Το δύσκολο αυτό έργο δεν είναι μονοδιάστατο. Δεν είναι μόνο η ανακάλυψη και οικοδόμηση της γνώσης αλλά και η κατάκτηση των αναγκαίων μηχανισμών σκέψης για να την αναζητούν. Δεν είναι μόνο οι φωτοτυπίες και οι βαθμοί αλλά κάτι πολύ - πολύ περισσότερο. Το έργο του σχολείου είναι διδακτικό, πνευματικό, ψυχικό, ηθικό, κοινωνικό, απελευθερωτικό.

Οι ιδιαιτερότητες της εποχής δεν μπορούν και δεν πρέπει να μένουν έξω από το σχολείο. Γιατί το σχολείο αποτελεί ενεργό κομμάτι της κοινωνίας κι όχι αποκομμένο απ' αυτήν. Οφείλει να «κοινωνεί» και να εξηγεί στα παιδιά την εποχή, τις αιτίες, τις αναγκαιότητες αλλά συγχρόνως, συνδιαλεγόμενο με το παρελθόν και το παρόν να φωτίζει δρόμους, κατευθύνσεις, προσανατολισμούς στις παιδικές ψυχές.

Η αγωγή λοιπόν, είναι ένα γοητευτικό ταξίδι προς την κοινωνικοποίηση, την έκφραση, τη γνώση, την επικοινωνία, την εμπειρία, τις δεξιότητες, τον ανθρωπισμό, την ελευθερία.

Η ζωή, η φτώχεια, η ανεργία, η προσφυγιά, η μνήμη, η αναζήτηση της ομορφιάς, μια απρόσμενη επίσκεψη, οι αγωνίες, οι πολλαπλές αναζητήσεις, τα συναισθήματα, τα προβλήματα της εποχής, το περιβάλλον, τα παιδικά όνειρα και τόσα άλλα, αναζητούν μια θέση στο σχολείο. Για να συμβάλουν ποικιλότροπα και δημιουργικά στο έργο του.

Και είναι εξαιρετικά άδικο, η κριτική προς το σχολείο να λαμβάνει υπ' όψιν της μόνο την ποσότητα των φωτοτυπιών ή τους βαθμούς - εργαλεία που δεν έχουν σκοπό να κατατάξουν αλλά να συμβάλουν με το δικό τους τρόπο στην αποτελεσματικότερη αγωγή. Είναι άδικο για το σχολείο το να το αντιλαμβανόμαστε μόνο ως μέσο κοινωνικής καταξίωσης στη γειτονία αντί για φορέα συμβολής στην πολύπλευρη μόρφωση, την παιδεία, την πνευματική και ψυχική αγωγή, την κοινωνικοποίηση και τη δημιουργικότητα των παιδιών μας.

Ο ποιητικός λόγος που κατατίθεται εδώ αποτελεί σύνθεση ιδεών, αντιλήψεων, οπτικών, συναισθημάτων, εμπειριών, αγωνιών, γνώσεων των παιδιών της Ε' τάξης και παρήχθη εξολοκλήρου, μέσα στην τάξη. Είναι αποτέλεσμα μιας διαδρομής μηνών, μιας σχέσης που οικοδομήθηκε βήμα - βήμα, μιας διαφοροποιημένης και διευρυμένης οπτικής για το έργο του σχολείου αλλά και της σχέσης συνεργασίας και επικοινωνίας δασκάλου - παιδιών, μιας διαδικασίας απελευθέρωσης του πνευματικού και ψυχικού κόσμου των που πολλές φορές δεν αναγνωρίζεται ως σημαντική.

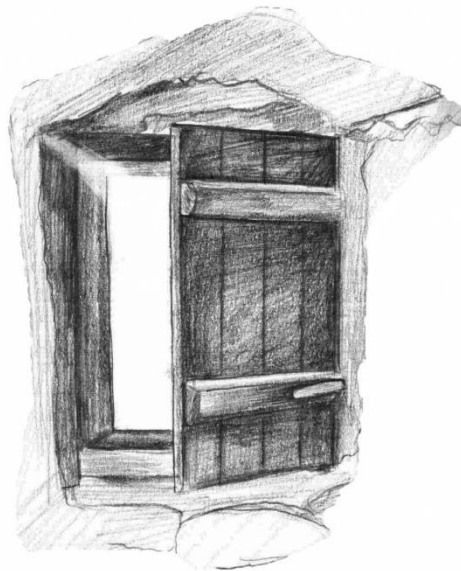
Δεν στοχεύσαμε να δημιουργήσουμε ποιητές. Αυτό αποτελεί έργο πολλών παραμέτρων μα πρώτιστα της ίδιας της ζωής. Θελήσαμε απλά να δημιουργήσουμε ευκαιρίες (στα πλαίσια του έργου του σχολείου) για έκφραση και δημιουργία. Έκφραση πνευματική, ψυχική, συναισθηματική, γνωστική, μέσα από έναν ιδιαίτερο όμως τρόπο, τον ποιητικό, ακολουθώντας αισθητικά κριτήρια.

Το πιο σπουδαίο όμως σ' αυτήν την προσπάθεια υπήρξε η ίδια η διαδρομή. Αυτό το ταξίδι ιχνηλασίας και συνειδητοποίησης του μέσα κόσμου των παιδιών που η τέχνη προσφέρει απλόχερα, η αναζήτηση άλλων εργαλείων έκφρασης, η σπουδή του ελλειπτικού λόγου, η εκμείευση ενδόμυχων συναισθημάτων των παιδιών, η απομυθοποίηση της τέχνης του δημιουργού, η συνειδητοποίηση ότι η αγωγή δεν είναι μόνο υπόθεση φωτοτυπιών και αριθμών αλλά και ανθρώπινη ψυχή, και ευκαιρία στο λάθος και διδαχή που προκύπτει μεσ' απ' αυτό, και διαμόρφωση υγιούς ψυχισμού και διευρυμένης και πολυσύνθετης σκέψης, και δυνατότητα επαφής με την ουσία της τέχνης, και αναζήτηση άλλων τρόπων επικοινωνίας που ειδικά σήμερα την έχουμε τόσο ανάγκη κ. ά.

Τα 5 ποιήματα που κατατίθενται εδώ είναι τα «παράθυρα», για να ξαναδούμε τα παιδιά με άλλο μάτι. Να τα δούμε ως ανθρώπινες υποστάσεις που ζουν κι αγωνιούν για την εποχή που θα τους καθορίσει το μέλλον τους. Είναι «παράθυρα» για ν' αφουγκραστούμε τους παλμούς της καρδιάς τους που πολλές φορές καλύπτονται από τους θορύβους της εποχής μας.

Ας τ' αγκαλιάσουμε κι ας τα βοηθήσουμε να κοιτάξουν μπροστά με θέληση, δύναμη και αισιοδοξία, κατάφαση και δημιουργικό ίστρο. Θα 'ναι το καλύτερο δώρο γι' αυτά τα πλάσματα.

*Ο δάσκαλος
Γιώργης Φραγκάκης*

01. Φαντασία

Ένα άλογο
δεν έχει φαντασία
τον κόσμο να γυρίσει·
γύρους κάνω
στο Γαλαξία,
εκεί κατοικεί
η λύση του σύμπαντος.
Η περιπέτεια αρχίζει,
με πάει μακριά·
κάνω το γύρω της γης,
τ' αστέρια φτάνω.
Είσ' εδώ,
ξεπερνώ τ' αστέρια.
Η φαντασία μου
οδηγεί στη σκέψη,
την αλήθεια αναζητώ,
το φόβο κυβερνώ.
Η καρδερίνα πετάει ψηλά
και κελαηδεί·
στο βουνό
περπάτησα,
δεν αντέχω,
πανδαισία ο κόσμος μας
τον κόσμο ν' αλλάξεις,
το μυστήριο να λύσεις,
τον κόσμο να μαγέψεις.
Δημιουργώ την ομορφιά,
Μυστήριο.

02. Ομορφιά

Ομορφιά
το φως μου, αλήθεια·
την είδα στο σκοτάδι κάποτε
η καρδιά ανοίγει
και υπομένει
λόγια γλυκά.
Ψάξε μέσα σου
να τη βρεις,
την αγάπη έχεις
αν υπάρχει σε σένα·
το νόημα να κοιτάς
διώξε τη βιτρίνα
άδειο δώρο η εικόνα σου
δεν μετράει.
Στη φωτιά είναι η ομορφιά
πετάει στα σύννεφα·
το φως σαν βγει μπροστά σου,
ελπίδα
βρίσκω στα μάτια σου
το φως μου
μάννα μου.
Η ομορφιά και η καρδιά
τα ίδια λόγια λένε
και τα λένε όλα.
Μελετώ τη φωτιά,
λόγια γλυκά σου στέλνω
χρόνια πολλά
δώρο καταπληκτικό
αν την πιστέψεις.

3. Μισό πιθάρι (β)

Πρόσφυγες στη θάλασσα οι μνήμες του παππού
 πιθάρι τις φωτίζει
 το βράδυ στη σιωπή,
 κάτω από το λευκό φεγγάρι
 παράθυρο ανοιχτό η θάλασσα στα καφενεία,
 σε λευκό σεντόνι οι μνήμες του.
 Ποταμοί, ρυάκια και θάλασσες στη γειτονιά,
 μας συντροφεύουν
 χίλιες χαρές και λύπες,
 παράθυρο ζωής τα δώρα,
 δώρο η ζωή
 τρίφυλλο τριφύλλι οι φίλοι
 ανοιχτά παράθυρα, μυρωδιές κι αναμνήσεις,
 τριαντάφυλλο η Ελενίτσα, όνειρο ο παππούς.
 Οι μνήμες απομεινάρια,
 ιστορίες στα καφενεία
 Αύγουστος, λουκούμια και γλυκά.
 Τα πουλιά λαλούν και τα παιδιά χορεύουν
 ανέμελα στο φως ζητούν τα ίχνη.
 Μνήμες δάκρυα, στον ποταμό θυμίζουν
 Μικρά Ασία, ιστορίες και όνειρα.
 Το μισό πιθάρι
 μαντήλι θα φορεί
 ψάχνει το Ελενάκι
 η φαντασία γέφυρα,
 τ' άλλο μισό γυρεύει
 απέναντι.
 Σύνορα δεν έχει η καρδιά.

4. Να σκέφτεσαι τους άλλους

Να σκέφτεσαι τους άλλους όπως η μάνα σου·
 Αγγίζω με το χέρι μου, ουρανό και χώμα
 λίγο ψωμί, νερό και καλοσύνη στον άστεγο
 σωσίβιο η ελπίδα, δίνει δύναμη·
 η φτώχεια είναι πόλεμος, ζήτω η ελευθερία.
 Ποιος θα καταλάβει του πρόσφυγα τον πόνο.
 Βάρκες προσφύγων στα βράχια πέφτουν
 άλλοι τη στεριά κι άλλοι το βυθό αγγίζουν
 ξεριζωμένα λουλούδια
 πατρίδα φυλακή, ο πόνος τους
 πουλιά στο πέλαγος μου μοιάζουν
 χωρίς επιλογή
 αναζητούν ελπίδα
 δικαίωμα στην ομορφιά
 δικαίωμα η ζωή
 λαχτάρα η αγκαλιά
 που αγγίζει την καρδιά τους.
 Μια αγκαλιά ζεστή, δίχως βία
 μια αγκαλιά,
 σχολειό κι ελευθερία
 της γέφυρας προορισμός
 ν' ανοίξουν οι καρδιές, λίγη ευτυχία να δώσουν.
 Μάνα μου,
 πατρίδα μου είναι το φως
 ζήτησα ουρανό ν' απλώσω τα όνειρά μου.
 Στο φως υπάρχει μια ελπίδα
 αλληλεγγύη κι όνειρο.

5. Σήμερα βρέχει

Η μέρα ξεκινά, με βροχή σωτήρα
κάθε σταγόνα μια ψυχή
ραγίζει το τζάμι
μη φοβάσαι
ξηρασία και βροχή μαζί δεν πάνε
αδιάβροχο μπουφάν βάζω όταν βρέχει,
ήλιος στην καρδιά
θόρυβος γαλήνιος εμπνέει την ψυχή μου·
χρωματιστές ομπρέλες στο κλάμα σου βροχή
ξεπλένει τη σιωπή
σε καθαρή τροχιά με βάζει
σταγόνα – σταγόνα κι ο ήλιος συντροφιιά
γεννάει ιδέες
ποιητικό κύμα, στο σκοτάδι το φώς·
Βροχή, η αγάπη ξαναγεννιέται
ξεπλένει κακές αναμνήσεις
δε σε πληγώνει·
σταγόνες κι ακτίνες, αγάπη τρελή
χρυσές σταλαγματιές που πέφτουν.
Γέμισε η πλάση ολόασπρες κοπέλες και δημιουργεί
της καρδιάς οι δυσκολίες να περάσουν.

